

HỒI THỨ MỘT TRĂM MUỖI MỘT DỪNG MƯU CAO GIẢI CỨU LÃO HOÀNG GIA

Hành Điên nói:

- Sư huynh ơi ! Bọn Lạt Ma tàn ác kia muốn bắt sư huynh để tác hại bách tính trong thiên hạ.

Hành Si thở dài đáp:

- Ta là mầm hoạ ở thế gian. Vậy chờ bọn chúng tới đây ta sẽ tự thiêu để từ nay chúng khỏi quấy rầy là xong chuyện.

Hành Điên vội can:

- Hoàng...Hoàng...à quên! Sư huynh! Sư huynh không thể làm thế được. Để tiểu đệ tự thiêu thay cho sư huynh.

Hành Si mỉm cười hỏi:

- Người thay ta tự thiêu thì được ích gì ? Bọn chúng chỉ muốn bắt mình ta để uy hiếp mà thôi.

Quần tăng lẳng lặng không nói gì. Ngọc Lâm lên tiếng:

- Phúc đức thay ! Phúc đức thay ! Hành si đã giác ngộ đạo cả. đó tức là theo thuyết nhà phật “ Ta không vào địa ngục thì còn ai vào!” Chân nghĩa là như vậy.

Vì Tiểu Bảo mắng thâm trong bụng:

- Lão hoà thượng thói tha này thật là khả ố ! Lão bảo là chân nghĩa nhưng ta lại cho là giả nghĩa.

Ngọc Lâm nói tiếp:

- Chờ bọn Lạt Ma tới đây, lão nạp cùng Hành Si đều tự thiêu. Xin phương trượng đại sư và các vị huynh chớ cản trở.

Vì Tiểu Bảo cùng quần tăng ngơ ngác nhìn nhau lộ vẻ kinh hãi.

Hành Si đại sư thủng thẳng nói:

- Ngày trước đánh thành cướp đất, thiên hạ lâm than. Vụ khủng khiếp tại Dương Châu trong mười ngày và ba lần tàn sát ở Gia Định, bá tính thiên hạ cực kỳ điêu tàn! Tiểu tăng dù muôn thác cũng không đủ chuộc lỗi trong muôn một. Bữa nay có vì lê dân mà xả thân, bất quá mới đền bồi tội nghiệt ngày trước trong muôn

một. Nếu còn vì một mình tiểu tăng mà gây cuộc đấu tranh vô cùng tận để tổn thương nhân mạng, tức là khiến tiểu tăng thêm phần tội nghiệt. ý tiểu tăng đã nhất quyết mong rằng các vị hộ trì cho thành nhân quả. Biết đâu chúng ta nhờ vụ này mà cảm hoá được bọn Lạt Ma, cái ác tông thiện thì lại là một hảo sự tốt đẹp.

Hành Si đại sư nói rồi đứng dậy chấp tay hướng về phía Vi Tiểu Bảo và các nhà sư Thiếu Lâm.

Bọn Trùng Tâm thấy nét mặt Hành Si đại sư tỏ ra thành khẩn không biết nói sao đành cáo từ quay về điện Văn Thù.

Vi Tiểu Bảo tụ tập ba mươi sáu nhà sư chùa Thiếu Lâm nói cho họ biết vụ này.

Quần tăng đồng thanh nói:

- Hai vị đại sư muốn tự thiêu để tiêu giải oan nghiệt là việc không thể làm được. Hãy chờ đến lúc đó sẽ hết sức can ngăn.

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Phải chăng toàn thể các vị đều muốn bảo vệ ba vị đại sư kiaặng an toàn?

Quần tăng đáp:

- Đúng thế!

Vi Tiểu Bảo nói:

- Cái đó cũng chẳng khó gì. Các vị nghe lời tiểu nạp xông ra tất cả ngay lúc này, đều đánh về mặt đông. Giả vờ phá vòng vây chạy xuống núi, nhưng làm bộ khó thành công được, rồi lui về bản tự. Nhưng các vị nhớ câu “tiện tay bắt bò” bắt lấy bốn năm chục tên Lạt Ma đem lên núi.

Trùng Tâm nói:

- Phải chăng phương trượng muốn bắt một ít Lạt Ma để làm con tin khiến bọn chúng không dám hành động khinh khi càn rỡ? Nếu vậy thì bắt những tên Lạt Ma địa vị tôn cao chừng nào hay chừng ấy.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Muốn bắt được những Lạt Ma cũng không phải chuyện dễ dàng, khó tránh khỏi phải sát thương nhân mạng. Chúng ta chỉ cần bắt vài chục tên tiểu Lạt Ma cũng đủ.

Quần tăng không hiểu ý gã, nhưng mệnh lệnh của phương trượng thì đành phải tuân theo thì hành.

Chỉ trong khoảnh khắc ở lưng chừng sườn núi, tiếng la ó vang trời nổi lên. Vì Tiểu Bảo đứng trên toà cổ lầu nhìn rõ ba mươi sáu nhà sư Thiếu Lâm xông vào đám Lạt Ma . ánh đao loang loáng. Cuộc chiến đấu đã khai diễn.

Ba mươi sáu nhà sư này đều là những tay cao thủ ở chùa Thiếu Lâm dĩ nhiên bọn Lạt Ma tầm thường không chống nổi. Bọn sư Thiếu Lâm xông ra mấy chục trượng thì bọn Lạt Ma càng lúc càng đông đảo.

Bọn Trùng Tâm tay đâm chân đá, chưởng phong, chỉ điểm. Chớp mắt đã đánh ngã mấy chục tên. Lão lớn tiếng hô:

- Địch nhân thế lớn, chúng ta không thể xông ra được, hãy tạm rút về chùa rồi sẽ trù liệu kế hoạch.

Nội lực của lão rất thâm hậu nên tiếng hô truyền đi rất xa vang dội cả một vùng sơn cốc.

Trùng Thông cũng la lớn:

- Không xông ra được, làm thế nào bây giờ ?

Trùng Tâm lớn tiếng đáp:

- Chúng ta cứ bắt lấy một số Lạt Ma để bọn chúng có điều uý kỵ, không dám giết người càn rỡ.

Quần tăng hai tay chụp hai tên Lạt Ma hoặc vai vác tay xách mỗi người hai tên rồi dõng dạc trở về chùa.

Trùng Quan và Trùng Tâm đi đoạn hậu lại điểm ngã mấy tên Lạt Ma nữa.

Bỗng nghe bọn Lạt Ma ở hậu trận dùng Tạng ngữ truyền lệnh cho đồng bọn lớn tiếng thoả mạ, nhưng không đuổi theo.

Vì Tiểu Bảo cười ha hả ra tận cửa sơn môn nghênh tiếp. Gã đếm được cả tả bốn mươi bảy tên Lạt Ma bị bắt.

Đoàn người vào điện Văn Thù rồi. Vì Tiểu Bảo nói:

- Các vị lột hết quần áo của bọn chúng rồi điểm huyết đem giam vào phòng chứa củ ở vườn sau.

Quần tăng đều biết pháp dụ của phương trượng rất kỳ lạ, cứ việc làm theo, lột trần truồng bốn mươi bảy tên Lạt Ma, điểm huyết xong giam vào phòng chứa củ khoá lại.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Bao nhiêu sắc tướng ở thế gian đều là không hết . Không người, không ta, không Hoà thượng, không Lạt Ma. Không là sắc mà sắc cũng là không. Hoà thượng

là Lạt Ma , Lạt Ma cũng là Hoà thượng. Các vị sư điệt hãy cởi áo cà sa, mặc áo của bọn Lạt Ma vào.

Quần tăng nghe nói đều ngơ ngác chẳng hiểu ra làm sao!

Vi Tiểu Bảo lớn tiếng hô:

- Song Nhi! Người tới đây giúp ta làm tiểu Lạt Ma .

Song Nhi đã đứng chờ sẵn ngoài điện, nghe Vi Tiểu Bảo hô hoán lập tức chạy vào. Thì lựa tấm áo Lạt Ma nhỏ nhất để gã thay.

Vi Tiểu Bảo người vừa nhỏ, vừa thấp mặc áo Lạt Ma vào rộng thùng thình và dài lê thê. Gã liền rút dao trủy thủ xén bớt vạt áo và tay áo đi, thắt đai lưng cho gọn lại một chút. Gã lại lấy mũ Lạt Ma đội lên đầu, trông rõ là một tên tiểu Lạt Ma.

Gã nhìn Song Nhi nói:

- Người cũng hoá trang thành một tên tiểu Lạt Ma đi!

Trùng Quang hỏi:

- Sư thúc đổi mặc sắc phục Lạt Ma có dụng ý gì ?

Trùng Quan cũng hỏi theo:

- Chẳng lẽ chúng ta chịu đầu hàng bọn Lạt Ma để qui thuận Hoàng giáo hay sao ?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- không phải đâu là không phải đâu. Chúng ta hoá trang làm Lạt Ma kéo ùa vào tiểu miếu để bắt ba vị hoà thượng Ngọc Lâm, Hành Sĩ và Hành Điền điểm huyết rồi cũng mặc áo Lạt Ma vào cho họ...

Trùng Thông nghe nói tới đây vỗ tay cười reo lên:

- Diệu kế! Chân diệu kế ! Cao mưu, thậm cao mưu! chúng ta biến thành mấy chục tên Lạt Ma giả, chờ đêm tối xuống núi xông ra. Như vậy bọn Lạt Ma khó biết ai chân ai giả để cản trở.

Quần tăng đều khen phải và vui vẻ cười hả hê.

Trùng Tâm nói:

- Chúng ta làm thế này để xong ra thì không phải sát hại nhiều người. Thật là thượng sách!

Trùng Quan ngần ngại nói:

- Có điều chúng ta mạo phạm đến ba vị đại sư kia, thì không khỏi phạm tội bất kính !

Vi Tiểu Bảo đáp:

- A Di Đà Phật! Cứu mạng cho ba người còn hơn xây hai mươi một đọt phù đồ. Mạo phạm các vị là điều nhỏ mọn, còn hơn là lửa nóng đốt mình.

Trùng Quan nói:

Sư thúc dạy chí phải !

Quần tăng liền cởi áo tăng bào, đổi mặc áo Lạt Ma .

Bình sinh các nhà sư nghiêm giữ giới luật, tác phong rtang trọng, nhưng mà nay cũng phải theo Vi Tiểu Bảo làm nhộn. Mọi người thấy mặc áo Lạt Ma vào thành ra hình dong cổ quái, không ai nộ được cười.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Các vị đeo tăng bào bên mình để thoát nạn rồi trở lại chân tướng. Sau khi xuống núi nếu ai bị thất lạc thì đến chùa Cát Tường huyện Phụ Bình để hội họp.

Gã lại sai Song Nhi thu nhặt tiền bạc cùng những thứ cần dùng gói bào thành một bọc đeo lên vai.

Mọi người chờ đến chang vạng tối, Vi Tiểu Bảo lại ra lệnh:

- Các vị lấy tàn hương xoa lên mặt, mỗi vị xách một thùng nước để hành động.

Quần tăng theo lệnh xoa mặt, xách nước, cầm binh khí chạy vào phía sau núi.

Khi đến ngoài tiểu miếu. Quần tăng lớn tiếng la ó, nói lý la lý lõ xông thẳng vào trong miếu.

Ba vị đại sư Ngọc Lâm, Hành Si và Hành Điền đã quyết chí tự thiêu. Trong viện xếp một đống củi khô lớn, người đều tắm gội hương hoa, chỉ còn chờ Lạt Ma vào tấn công để nói cho họ hay ý chí tự thiêu cúng đường rồi châm lửa lên.

Ngờ đâu bọn Lạt Ma cứ hùng hục sấn vào chẳng có triệu chứng gì báo trước.

Miệng chúng hô:

- Ô ly ô lỗ ! phá sồi, phá sồi.

Tiếng hô náo động nghe như Tạng ngữ mà không phải là Tạng ngữ. Máy chục tên Lạt Ma xông vào miếu rồi. Ngọc Lâm đồng dục nói:

- Các vị hãy chờ chút để lão nạp nói mấy lời...

Bất thành linh một thùng nước hắt lên, tiếp theo mấy chục thùng dội cả vào ba người.

Hành động đột ngột như sét đánh không kịp bưng tai này, đừng nói ba vị chưa kịp châm lửa tự thiêu, mà dù đốt lửa rồi cũng bị tắt ngấm.

Song Nhi nhảy vọt vào trước điểm huyệt Hành Điên.

Hành Si đại sư không hiểu võ công dĩ nhiên bỏ mặc bên địch muốn làm gì thì làm. Còn Ngọc Lâm bản lãnh cao cường cũng không chống cự nữa. Trong lúc hỗn loạn lão cũng bị điểm huyệt.

Quần tăng vội vã cởi áo tăng bào của ba vị ra, mặc áo Lạt Ma vào.

Vi Tiểu Bảo nhì Song Nhi chum môi ra hiệu. Song Nhi cầm ngay cây nến châm vào đồng củi khô.

Vi Tiểu Bảo ngó thấy cây Hoàng kim chữ của Hành Điên bỏ trong góc điện gã muốn lượm lấy đem đi, không ngờ cây kim chữ trầm trọng quá không nhấc lên được.

Trùng Thông liền vươn tay ra lượm lấy cây Hoàng kim chữ.

Vi Tiểu Bảo vẫy tay một cái. Quần tăng liền ôm lấy ba vị đại sư xông ra phía đông.

Mọi người mới chạy được mấy chục trượng đã thấy khói lửa trong tiểu miếu bốc lên ngất trời.

Nguyên đồng củi này đã tẩm dầu thơm nên lửa bén rất mau.

Bọn Lạt Ma ở lưng chừng sườn núi, thấy khói lửa bốc cháy âm âm đều lớn tiếng la hoảng. Bốn mặt nhốn nháo cả lên.

Những tên thủ lãnh kêu người đi cứu hoả.

Dưới ánh lửa chúng thấy bọn Vi Tiểu Bảo đều tưởng là người bên mình, lại gặp lúc rối loạn nên chẳng hỏi han gì hết.

Quần tăng xuống đến chân núi, đã bỏ bọn Lạt Ma một quãng xa. Mọi người quay lại nhìn lên núi thấy ánh lửa rực trời. Toà tiểu miếu bị lửa cháy xuyên qua nóc.

Trùng Thông nói:

- Toà tiểu miếu bị cháy rồi mà bọn Lạt Ma lại không tìm thấy Hành Si đại sư đâu nữa, tất chúng cho là đại sư đã bị chết cháy trog tiểu miếu. Từ nay chúng bị vỡ mộng, không tìm đến để quấy nhiễu nữa. Thật là một việc hay.

Trùng Quan gật đầu đáp:

- Sư đệ nói có lý.

Vì Tiểu Bảo sai Trùng Quan giải khai huyết đạo cho bọn Hành Si đồng thời xin lỗi:

- Tiểu tăng thật đắc tội, xin các vị miễn trách.

Bọn Hành Si vừa rồi bị điểm huyết không cử động được, nhưng tai mắt vẫn sáng suốt như thường, coi tình hình biết ngay là các tăng lữ chùa Thiếu Lâm đã nghĩ cách cứu mình.

Hành Điền sung sướng lớn tiếng hoan hô:

- Diệu kế ! Thật là diệu kế ! Chúng ta chôn ra một cách dễ dàng. Phương trượng đại sư ! Đại sư cứu mạng cho bọn tiểu tăng, tạ ơn còn chưa đủ, khi nào dám phiền trách phương trượng ?

Hành Si đại sư quyết ý tự thiêu để tiêu giải nghiệp chướng. Hành Điền đốc dụ trung thành hy sinh thân mình theo chúa. Nhưng thực ra trong lòng đều không muốn chết trong trường hợp này. Bây giờ các vị được thoát nạn, dĩ nhiên hoan hỉ vô cùng.

Hành Si đại sư mỉm cười nói:

- Không làm chết một người nào mà hoá giải được vụ này mới thật là đáng quý!

Bỗng nghe tiếng bước chân dồn dập trên nẻo đường xuống núi, một toán người rất đông đang ào ào chạy tới.

Trùng Thông hỏi:

- Khỏi bẩm sư thúc ! Một toán Lạt Ma rất đông đang rượt theo, biết làm thế nào ?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Chúng ta cứ xông về phía trước, miệng lớn tiếng “đức láo ô lý ô lỗ ! Phá sài phá sài”. Khi chạm mặt chúng, mình cứ lộ vẻ tươi cười, dơ tay chỉ trở lên núi, chứ đừng động thủ với họ.

Quần tăng đều tuân lệnh. Cả Hành Si và Ngọc Lâm cũng gật đầu.

Vì Tiểu Bảo trong lòng rất khoan khoái tự nhủ:

- Chẳng những lão Hoàng gia phải tuân theo mệnh lệnh của ta mà cả sư phụ lão Hoàng gia cũng chẳng dám chống đối.

Quần tăng để Hành Si đi giữa theo đường lớn chạy đi.

Đoàn người đang chạy thì thấy sau khúc quanh góc núi một toán người tay cầm đèn đuốc đi tới, nhưng không phải bọn Lạt Ma mà là khách thập phương lên núi dâng hương. Trên cổ họ đeo một cái túi vàng, miệng túi viết bốn chữ lớn “tâm thành tiến hương”.

Quân tăng chùa Thiếu Lâm chạy tới gần đều ngăn người ra.

Bọn Trùng Thông liền im tiếng, nhưng bọn Trùng Quan đầu óc không minh mẫn lắm, vẫn tiếp tục “lý lối” loạn lên.

Một hán tử trong bọn hương khách chạy ra lớn tiếng hỏi:

- Các người làm gì thế này ?

Đại hán thân thể cao lớn, tiếng nói oang oang.

Vì Tiểu Bảo vừa ngó thấy, trong lòng mừng rỡ khôn xiết! Gã đã nhận ra đại hán là ngự tiền thị vệ tổng quản Đa Long, liền chạy lên lớn tiếng gọi:

Đa đại ca ! Đại ca ngó xem tiểu đệ là ai ?

Đa Long sững sốt với lấy cái đèn lồng ở trên tay người bên cạnh đưa về phía gã soi mặt.

Vì Tiểu Bảo chum môi dương mắt rồi nổi lên tràng cười ha hả.

Đa Long vừa kinh ngạc, vừa vui mừng, lú cả lưỡi lai hỏi:

- Vi...vi huynh đệ đấy ư?...Sao huynh đệ ở đây mà lại còn giả làm một tên tiểu Lạt Ma ?

Vì Tiểu Bảo vừa cười vừa hỏi lại:

- Tại sao Đa huynh cũng tới đây ?

Hai người đang đối đáp thì phía sau Đa Long lại có một toán hương khách chạy tới, người dẫn đầu là Triệu Tề Hiền.

Vì Tiểu Bảo thấy bọn hương khách này đều là ngự tiền thị vệ hoá trang, gã quen mặt đến quá nửa.

Bọn thị vệ bu quanh lại cười nói hỷ hả cực kỳ thân mật.

Vì Tiểu Bảo khẽ hỏi Đa Long:

- Phải chăng Hoàng Thượng phái Đa huynh tới đây ?

Đa Long khẽ đáp:

- Hoàng Thượng và Thái Hậu lên Ngũ Đài Sơn dâng hương, hiện ở chùa Linh Cảnh.

Vì Tiểu Bảo cả mừng nói:

- Hoàng Thượng cũng lên Ngũ Đài Sơn ư ? Thế thì hay lắm! Hay lắm!

Gã tự hỏi :

- Mục đích già cũng lên đây làm chi ? Lão hoàng gia căm hận không giết được mục.

Lát sau lại một đoàn kiêu kỵ doanh giả làm hương khách đi tới.

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Chuyến này ở Bắc Kinh có bao nhiêu hương khách đến Ngũ Đài Sơn?

Đa Long khẽ đáp:

- Ngoài bọn ngự tiền vệ chúng ta, còn Bát Kỳ Kiêu Kỵ Doanh, Tiên Phong Doanh, Hộ Quân Doanh cũng đi theo bảo giá tới đây.

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Nếu vậy có đến ba bốn vạn quan binh ư ?

Đa Long đáp:

- Tất cả có ba vạn hai ngàn người.

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Ai làm tổng thống lĩnh các doanh để bảo giá?

Đa Long đáp:

- Khang Thân Vương.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Y cũng là một vị lão bằng hữu của tiểu đệ.

Gã vậy Triệu Hiền Tề lại nói:

- Nhờ triệu đại ca bắm dùm với Khang Thân Vương, tiểu đệ cần điều động nhân mã không kịp đến tham kiến lão nhân gia để xin chỉ thị.

Triệu Hiền Tề vâng lệnh đi ngay.

Kế đó quan đo thống Kiêu Kỵ Doanh đạo hoàng kỳ là Sát Nhĩ châu cũng tới nơi.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Đa lão ca ! Đô thống đại nhân! Hiện có mấy ngàn Lạt Ma ở Tây Tạng đã biết tin tức Hoàng Thượng lên dâng hương, sắp sửa bao vây chùa Thanh Lương, gây cuộc phản nghịch làm loạn. Vậy hai vị nên đi bắt ngay đám phản tặc này. Đây là một công lao rất lớn.

Đa Long và Sát Nhĩ Châu xiết nỗi vui mừng, ngỏ lời cảm ơn Vi Tiểu Bảo . Hai người đồng thanh:

- Vi đại nhân thưởng đưa công lao cho bọn huynh đệ, không biết lấy gì báo đền.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Chúng ta cùng dốc lòng trung thành phục vụ chúa thượng, sao còn nói chuyện riêng tây? Có thể mới là cùng chung hưởng hạnh phúc, chia sẻ hoạn nạn.

Hai vị lập tức hạ lệnh cho các đạo quân coi giữ bốn mặt rồi lựa chọn tinh binh, mãnh tướng xông đưa lên núi.

Vi Tiểu Bảo lớn tiếng hô:

- Hoàng Thượng là bậc Thánh chúa anh minh, nhân từ, có đức hiếu sinh. Các vị chỉ nên bắt lũ phản tặc mà hết sức tránh giết hại mạng người. Thánh Thượng là Diêu Sảng, ử Thang chứ chẳng phải là Kiệt , Trụ.

Quân thị vệ và chúng thân binh đồng thanh dạ ran.

Cho đến bây giờ Vi Tiểu Bảo vẫn chưa hiểu " Diêu Sảng, ử Thang" là là những bậc thánh đế Nghiêu, Thuấn, Vũ, Thang, gã chỉ nhớ mang máng thanh âm như vậy mà các vị Hoàng đế nghe đến đều khoan khoái!

Vi Tiểu Bảo nói mấy câu này cố chú ý để lão Hoàng gia nghe tiếng. Gã cho rằng bữa nay hai cha con lão, tiểu Hoàng đế cùng nhau tương hội mình nịnh bợ lão Hoàng đế còn hiệu nghiệm hơn là nịnh bợ tiểu Hoàng đế. Gã lại xoay mình đi tới trước mặt Hành Si nói:

- Khải bẩm ba vị đại sư !Bọn ta ăn mặc lôi thôi chẳng đâu vào đâu. Vậy xin các vị hãy đến chùa Kim Các ở trước mặt kia để thay quần áo. Đó cũng là nơi thanh tịnh đặt các vị nghỉ ngơi. Đồng thời không để bọn người phức tạp hỗn loạn đến quấy nhiễu cuộc thanh tu của ba vị.

Hành Si gật đầu khen phải.

Đoàn người đi chừng mấy dặm thì tới chùa Kim Các.

Mọi người vào chùa rồi, Vi Tiểu Bảo lấy ra một ngàn lạng bạc, giao cho nhà sư trụ trì nói:

- Bọn tiểu tăng tam thời mượn bảo tự làm chỗ nghỉ ngơi. Nhất thiết đừng hỏi chi hết. Cứ hỏi một câu là bớt mười lạng bạc. Bằng không hỏi câu nào thì ngàn lạng bạc này cúng chùa làm tiền dầu nhang. Trụ trì hỏi một trăm câu là vừa vẵn hết một ngàn lạng, không được đồng nào. Hỏi đến một trăm lẻ một câu thì phải bồi thường cho tiểu tăng mười lạng. Đó là luật, nhất định không thêm không bớt. Đối với ông già hay trẻ nít bọn tiểu tăng đều không giả dối khinh khi.

Trụ trì tăng tự nhiên được món tiền lớn vừa kinh ngạc vừa mừng thầm, miệng không ngớt vâng dạ.

Trụ trì tăng hỏi:

- Sư huynh có ...

Nhà sư chợt nhớ hễ hỏi là bị trừ tiền, liền đổi giọng:

- Mời sư huynh dùng trà.

Rồi tất bật bưng trà lại.

Chính ra nhà sư muốn hỏi "sư huynh có dùng trà không?". Nhưng y nhanh trí biến thành câu mời.

Vi Tiểu Bảo ra ngoài ngấm ngấm truyền lệnh cho hơn trăm tên ngự tiền thị vệ phải canh gác xung quanh chùa.

Gã lại sai hai tên thị vệ đến tàu Hoàng đế: " nô tài là Vi Tiểu Bảo mình mang trọng trách, không dám thiên tiện bỏ đi. Xin ở chùa Kim Các hậu giá".

Một tên thị vệ nói:

- Khải bẩm Vi tổng quản! Chúng ta là đạo thần tử nên đi bái kiến Hoàng Thượng mới phải, chứ chẳng thể chờ Hoàng Thượng đến gặp mình.

Vi Tiểu Bảo xoa tay cười đáp:

- Không thể đi được. Lần này đành phá hoại qui củ.

Hai tên thị vệ vâng dạ rồi trở gót. Chúng thè lưỡi ra nghĩ bụng:

- Ông này thật là lớn mật, đến mạng sống cung không coi vào đâu!

Tôi chúng lập tức đi tàu trình.

Quần tăng thay đổi y phục xong ngồi nghỉ.

Bỗng nghe trên núi có tiếng la hét nổi lên âm ỉ.

Bọn thị vệ cùng thân binh đang vây bắt Lạt Ma.

Sau cơn hỗn loạn chừng một giờ, tiếng hô hoán dần dần lắng xuống. Lại qua một giờ nữa thì bốn bề yên lặng như tờ.

Bỗng nghe tiếng chân mấy chục người trước xa sau gần khi tới ngoài chùa thì dừng lại.

Tiếp theo lại thấy tiếng giày lẹp lẹp. Một đoàn người đang tiến vào chùa. Vi Tiểu Bảo lăm bắm:

- Đây chắc là tiểu Hoàng Đế đã tới nơi.

Gã rút đao truy thủ cầm tay, đứng góc ngoài thiền phòng của Hành Si. Nét mặt thể hiện một dạ trung trinh bảo vệ chủ nhân, muôn thác không lùi. Nguyên cái bề ngoài của gã cũng đã tỏ ra dốc lòng trung dũng nghĩa liệt đối với chủ hơn Hành Diên nhiều.

Tiếng bước chân từ ngoài đi vào, mười mấy hán tử mặc sắc phục thị vệ rào bước đi tới, tay cầm đèn lồng giơ lên đứng sang hai bên.

Một tên thị vệ khẽ quát:

- Thu đao về, mau!

Vi Tiểu Bảo lùi lại mấy bước tựa lưng vào cửa hô:

- Các vị đại sư đang nghỉ ngơi trong thiền phòng, không được làm huyên náo.

Bỗng thấy một vị thiếu niên, mình mặc áo bào lam đi tới. Chính là vua Khang Hy.

Vi Tiểu Bảo bấy giờ mới tra đao vào vỏ, khấu đầu khẽ bắm:

- Tâu Hoàng Thượng, lão...lão pháp sư hiện ở trong này.

Vua Khang Hy phán:

- Người vào thông báo cho trẫm.

Rồi quay lại xua tay ra lệnh:

- Các người hãy lui ra!.

*** [Vietkiem.com](http://www.vietkiem.com) ***